

Handwritten text at the top of the page, including the name of the publisher and the year.

ΠΑΜΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΠΕΤΗΡΙΣ
ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

ΕΛΘΕΤΟ

1910

ΕΤΟΣ Γ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "ΑΥΓΗΣ", ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ.

ΟΛΟΣ ΔΕΚΑ, ΣΤΟΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

1909

Ἡλία Γεωργιάδῃ Δρ. Φ.

ΑΝΘΕΜΟΥΣ

(Λαγκαδᾶς)

Λαγκαδᾶς! Εἶνε πρωτεύουσα τῆς ὑποδιοικήσεως Λαγκαδᾶ ἐχούσης περὶ τὰς 70.000 κατοίκων ἀνήκει εἰς τὴν διοίκησιν (σαντζάκι) Θεσσαλονίκης καὶ κεῖται εἰς 19 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ἀπὸ ταύτης. Ὁ Λαγκαδᾶς εἶνε κωμόπολις μεσαιωνικὴ κατέχουσα μαγευτικωτάτην θέσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πεδιάδος τῆς Μυγδονίας· ἐγκατεσπαρμένη μέσα εἰς δασύλλια ἐξ ἰτεῶν καὶ πτελεῶν ὑψηλοτάτων, μέσα εἰς κήπους καταφύτους καὶ ἐξόχου ὠραϊότητος καὶ δροσερότητος, προορίζεται δι' ἐξοχὴν σπανίαν καὶ εὐαρεστοτάτην καὶ διὰ βιομηχανικὸν καὶ ἐμπορικὸν κέντρον μέγα καὶ σπουδαιότατον, ἀλλὰ χρειάζεται ἡσυχίαν, χρειάζεται εὐνομίαν. Οἱ θανάσιμοι ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους μας κατανοήσαντες τὴν μεγάλην σπουδαιότητα τοῦ Λαγκαδᾶ ἔρχισαν ἀπὸ τοῦ 1875 νὰ καταβάλλωσι δραστηρίους καὶ πυρετώδεις ἐνεργείας, ὅπως κατακτήσωσιν αὐτὸν καὶ τὰ περὶξ Ἑλληνικώτατα χωρία μας, μεταβάλλοντες τὴν Μυγδονίαν καὶ τὴν πρώτην πνευματικὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν εἰς Βουλγαρίαν καὶ κτῆμα τοῦ Τσάρου τῶν Βουλγάρων.

Συχνὰ μᾶς ἐπλησίασαν, ἐπεσεκέθησαν καὶ ὑπεσχέθησαν ποικίλοι ἀπίστολοι διαφόρων προπαγανδῶν, ὁ γνωστότατος τυροδιώκτης Ἀπόστολος Μαργαρίτης, ὁ ἀρνησίπατρις καὶ ἀρνησίθηρσος Παππαπέτρος, πρῶτος αὐτὸς ὑφώσας τὴν σημαίαν τοῦ Βουλγαρισμοῦ καὶ συστήσας ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι του Ζαρόβω βουλγαρικὸν σχολεῖον, κηρύττων γερὰ καὶ φανερὰ τὴν νέαν ἐθνικότητα καὶ θανάσιμον μῖσος κατὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἐκτοξεύων μεγίστας καὶ πλείστας ὕβρεις κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, φωνεύσας τέσσαρας προκρίτους ἀνθισταμένους καὶ ἐμμένοντας εἰς τὰ πάτρια ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὧν τὰ πτώματα ἐδέησε νὰ σταλῶσι πρὸς πίστωσιν καὶ βεβαίωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Αὐτὸς ὁ Παππαπέτρος εἶνε ὁ ἰδρύσας καὶ ἐν Λυγκοβάνι τὴν σχισματικὴν κοινότητα. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος καὶ ἀντίχριστος εἶνε ὁ σπουδᾶσας πολλοὺς νέους καὶ νέας Ζαρόβου, Λυγκοβανίου, Ἀειβατίου, Βυσσώ-

κας, (1) Σωχοῦ κλπ. ἐν Βουλγαρικοῖς παιδευτηρίοις τῆς Θεσσαλο-
νίκης καὶ Σόφιας, οὗς κατόπιν μετεχειρίσθη ὡς ὄργανά του πρὸς
ἐκβουλγαρισμὸν καὶ ἐξευτελισμὸν τῆς ἐπαρχίας μας!! Πρέπει
ἢ γραφῆ, λεχθῆ καὶ διαδοθῆ ὅτι αἰέποτε τὸ παλαιὸν κατηρά-
μενον καὶ ἀπαισίας μνήμης καθεστῶς, αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ αἰ-
στηρίζουσαι τὴν ὑπαρξίν καὶ σωτηρίαν τοῦ κράτους των εἰς τὸ
πολιτικὸν δόγμα διαίρει τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ βασιλεὺς, ἐβοή-
θουν καὶ συνέτρεχον τὴν Παππαπέτρον προθυμώτατα καὶ τρυφε-
ρώτατα εἰς τὴν ἰδρυσίν βουλγαρικῶν κοινοτήτων. Αὐτὸς οὗτος ὁ-
κίρεός τοῦ διαβόλου ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ, κατηχήσῃ καὶ διδάξῃ
τὰ δόγματα τῆς νέας ἐθνότητος τοῦ περιουσίῳ λαοῦ τὸν ἐμὸν
ἑλληνικώτατον πατέρα, τὸν θεῖόν μου Χριστόδουλον, πολλοὺς συγ-
γενεῖς καὶ συμπολίτας μου, ἀλλ' οὗτοι ὡς ἄλλοι Σπαρτιάται
ἀπέριψαν τὰς κατηραμένας προτάσεις καὶ ὑποσχέσεις του, τρη-
σαντες τὴν ἱστορικὴν ἀγαπητὴν πατρίδα μας ἀγνήν Ἑλληνικὴν
νύμφην, τὸ ἄνθος τῆς Μυθονίας, μ' ὄλον τὸν βανδαλικὸν διω-
γμὸν καὶ σταυροφρίαν, ἣν ὑπέστημεν ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων
καὶ Τούρκων... Ἀλλὰ πρὸς κέντρα οἱ ἐχθροὶ μας ἐλάκτισαν καὶ
λακτίζουσι. Διότι ὁ συττηματικός καὶ ἀνίερς καθ' ἡμῶν πόλε-
μος, ἡ φυλάκισις καὶ ὁ ἀποφασισθεὶς φόνος τοῦ θεῖου μου Τόλα,
ἀθέτος διὰ γενναίου μπαχσισίῳ ἐκ 200 λιρῶν καὶ τῆ μεσολα-
θήσει τοῦ ἐμογενοῦς Ἀλ. Ἀββὸτ, ἡ διάλυσις τῆς ἀδελφότητος
«Φιλοπροόδου» καὶ ἡ φυλάκισις τοῦ δωδεκαμελοῦς Συμβουλίου
αὐτῆς καὶ πλείστων προκρίτων καὶ νέων τῆς κωμοπόλεώς μας διὰ
τὰ Ἑλληνικὰ αἰσθήματά των, ὁ καταβιβασμὸς τῆς σημαίας τοῦ
Σταυροῦ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου καὶ πρακτορείου του κ. Σαραντοπούλ-
λου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τῆς κοινό-
τητός διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἔτι Ἕλληνες ἐν Λαγκαδᾶς,
τέλος ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ψαράδων ἀπὸ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν,
ἐκράτυνε, ἐφρονημάτισε καὶ ἐστερέωσε τὸν τῆς Μυθονίας καὶ
τῶν δύο λιμνῶν τῆς Ἑλληνισμὸν.

Ὡς εἶπομεν, ὁ Λαγκαδᾶς εἶνε σπουδαιότατον κέντρον καὶ
θέσις καὶ σταθμὸς σημντικώτατος ὑπὸ ὅλας τὰς ἐπόψεις, πηγὴ
δὲ Σιλωᾶμ διὰ τῶν λουτρῶν καὶ ἰλυολούτρων του (2) διὸ καὶ ὀφεί-

1) Ἰδὲ Μακεδον. Ἡμερολόγιον τοῦ 1909 σελ. 200.

2) Ἰδὲ Μακεδον. Ἡμερολόγιον τοῦ 1908 σελ. 236 καὶ αὐτόθι τοῦ 1909
σελ. 201.

λομεν τὴν πόλιν ταύτην πάσῃ δυνάμει νὰ ἐνισχύσωμεν, πρέπει νὰ ὑποστηρίξωμεν τοὺς Λαγκαδιανούς εἰς τὸν ἱερόν ἀγῶνα αὐτῶν, ὃν μετὰ τόσῃς ζήσεως καὶ θάρρους μάχονται καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπάρχει ἐνταῦθα τετράτακτος μικτὴ ἀστικὴ Σχολὴ μετὰ 230 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ὀμιλούντων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Σχολῆς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη μεγίστη, ἔθνικῆ, νὰ κτίσουν νέον κτίριον, διότι τὸ ὑπάρχον εἶνε μικρὸν, σαθρὸν, παμπάλαιον καὶ ἐτοιμόρροπον. Ἡ κοινότης μ' ὅλον τὸ ἀντίξουν τῶν περιστάσεων ἔχει ἐξοικονομήσει ἐκ τοῦ σχολικοῦ λαχείου, τῆς διαλυθείσης ἀδελφότητος καὶ ἐκ τῶν περισσευμάτων τοῦ Παγκαρείου τῆς ἐκκλησίας μας 450 λίρας τουρκικὰς κατατεθειμένας εἰς τὰς ἐν Θεσσαλονίκῃ τραπέζας Ἀνατολῆς καὶ Μυτιλήνης.

Οἱ τοῦρκοι ὀλιγώτεροι ἡμῶν ὄντες ἔχουσι δημοτικὸν τῶν ἀρρένων σχολεῖον διτάξιον μετὰ 50 μαθητῶν, ἀστικὸν (ρούζ ντιέ), μονοτάξιον σχολεῖον μετὰ 20 μαθητῶν, παρθεναγωγεῖον μονοτάξιον, ἐν ᾧ αἱ μαθήτραι διδάσκονται καὶ τὴν ταπητουργίαν ὑπὸ Ἀρμενίας Γρηγοριανῆς, κληθείσης ἐπὶ τούτῳ ἐκ Σπάρτης τῆς Πισσιδίας, καὶ ἱερατικὴν Σχολὴν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τειχίου (δξάμι) μετὰ 15—18 μαθητῶν (σοφτάδων) ἐχόντων τὸν αἰτερον ἱεροδιδάσκαλον τὸν (Μουφτήν) πρὸ εἰκοσαετίας διευθυντὴν τὴν τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου. Ἀπαντα τὰ τουρκικὰ ταῦτα παιδευτήρια, τέσσαρα τὸν ἀριθμὸν, μικρὸν ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα, εἶνε θαυμάσια καὶ καθάρια.

Οἱ Ἑβραῖοι πάλιν ἔχουσι μίαν συναγωγὴν (χαβρὰν) καὶ ἐν ἀρρεναγωγείῳ. Νεκροταφεῖον δὲν ἔχουσι· διὸ τοὺς νεκροὺς τῶν μεταφέρουσι καὶ θάπτουσιν εἰς Θεσσαλονίκην.

Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ἀγορᾶς μας (τσαρσί) καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, ἣτις ἄγει εἰς τὰ λουτρά, εἶνε ὁ στρατῶν, κτίριον μέγα καὶ ὠραῖον μὲ πολλὰ δένδρα καὶ βρύσιν ἔχουσαν ἀφθονον πόσιμον ὕδωρ. Ὡς διοικητήριον χρησιμεύει ἡ τριώροφος κιτρίνη οἰκία χρεωκοπήσαντός τινος Ἑβραίου.

Περίξ τοῦ Λαγκαδᾶ γραφικώτατα ἐκτείνεται ἡ ὁμώνυμος πεδιάς μήκους 5 ὥρων καὶ πλάτους δύο καταστόλιστος, ἔχουσα πρὸς Β. μὲν τὰ χωρία Γιεβέζινα καὶ Κνὸϊνα, πρὸς Α. δὲ τὰ χωρία Ζαρὶ γιὰρ Μπαλάφτσιαν, πρὸς Ν. τὰ δάση τῶν λουτρῶν, τῆς λίμνης Ἁγίου Βασιλείου (Κορώνεια) καὶ Καβαλάρ, καὶ πρὸς Δ. τὰ

ἑλληνικωτάτας ἀμιγείς κωμοπόλεις Ντεμίργκλάβα, Μπάλτζιαν, Ἀειβάτιον (Λήτη), Λαγηνά κλπ. κλπ. Καταρδεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ χειμάρρου Ἄρκι, πηγάζοντος ἀπὸ τὰ ὄρη τοῦ Λαχανά καὶ ἐκβάλλοντος εἰς τὴν λίμνην μας. Παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς 20 λεπτῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου γεφύρας κεῖνται τὰ εὐφορώτατα καὶ ὠραιότατα τσιφλικία Ἀρακλί (Ἡράκλεια) καὶ Σαράτς ἀνήκοντα καὶ κείμενα ἐν τοῖς γούνασι τῶν φιλελλήνων Ἀλβανῶν ἀδελφῶν Ἰσλαίμ καὶ Τεφίκ, πρότερον ὄντα κτήματα τῶν ὁμογενῶν Τζέκι καὶ Μπάμπι. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων τσιφλικίων εἶνε τὸ ἔλος τὸ τρίφον καὶ παράγον πολλὰς βδέλλας, ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν ὑποίων ὁ εὐφύεστατος ἐπιχειρηματίας μεγαλοεργὸς Τζέκις ἐκέρδησε πολλὰ χρήματα.

Ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ κατὰ τὸ 1850 κατεδιώχθησαν καὶ κατετροπώθησαν οἱ Βούλγαροι, γλιχόμενοι καὶ τότε τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ ὅπως δὲ τότε οὕτω καὶ τῶρα κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀμυναν εἰς τὸν ἴδιον τόπον οἱ Βούλγαροι τοῦ Ζαρόβου καὶ Κιλκισίου, θρασυθίντες καὶ θελήσαντες νὰ μολύνωσι καὶ πνίξωσι τὸν Ἑλληνισμόν τῆς Μυγδονίας, ἐτουφεκίσθησαν ὑπὸ τῶν γενναίων ὑπλαρχηγῶν Μακεδόνων καπετᾶν Γιάννη καὶ καπετᾶν Ἀνδρέα.

Ὡς ἐκ τῆς εὐφροίας καὶ τοῦ πλοῦτου τῆς ἐπαρχίας μας διεξάγει ὁ Λαγκαδᾶς σπουδαῖον ἐμπόριον καὶ ἔχει τὴν πρώτην ἐβδομαδιαίαν ἀγορὰν (παζάρι) τῆς Μακεδονίας ἐκάστην τρίτην. Ἐχει χάνια ἕξ, τρία ξενοδοχεῖα εὐπρεπῆ, ὧν τὸ ἄριστον τὸ τοῦ κ. Γ. Σαραντοπούλλου, καφενεῖα καθαρὰ ἐστρωμένα καὶ ἐστολισμένα, ἀτμόμυλον, σαμολαδομύλους, ὠρολογιοποιεῖα, φαρμακεία, ζαχαροπλαστεία, κεραμοποιεῖα, ἀγγειοπλαστεία, σχοινοποιεῖα, οἶνοπνευματοπωλεῖα, παντοπωλεῖα, ὑφασματοπωλεῖα, ἀμαξοποιεῖα, ναυπηγεία, ἀποθήκας ἀνθράκων, ξυλικῆς, δερμάτων, γεννημάτων κλπ.

✓ Τῷ 1892 συσταθεῖσα ἡ ἀδελφότης «Φιλοπρόσδος» τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ γράφοντος καὶ ἄλλων φιλοτίμων ἀνδρῶν ἠρίθμει 160 μέλη, ἕξ ὧν τὰ 50 ἦσαν τῶν περίξ χωρίων, καὶ εἰργάσθη λίαν ἐπωφελῶς ὑπὲρ τῶν Σχολείων καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ εἰρημένη ἀδελφότης, ἥτις συνήνου ἐν ἑαυτῇ τὸ ἄνθος τῶν Μυγδόνων, κατελύθη ὑπὸ τῶν τουρκικῶν Ἀρχῶν πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ὁ δὲ πρόεδρος αὐτῆς κ. Λύγδας καὶ τὸ δωδεκαμελὲς Συμβούλιον ἐρρίφθη εἰς τὰς σκοτεινάς καὶ ὑγρὰς φυλακὰς τοῦ Λαγκαδᾶ, ὅθεν ἀπεφυλακίσθησαν κατόπιν πολλῶν ἐνεργειῶν καὶ θυσιῶν.

Ἡ διάλυσις ὁμως αὕτη ἦτο, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων, μόνον τυπική, διότι ἡ ἀδελφότης, ἡ ἑμιαιχμία καὶ ἡ συμφωνία τῶν ἐπαρχιωτῶν μας ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχη ἐν παντὶ ἐθνικῷ ζητήματι. Τοῦτο ἀπεδείχθη κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἀμυναν, ὁπότε ὄλη ἡ Ἑλληνικὴ νεότης, εἰ πρίκρτοι, εἰ ἱερεῖς, εἰ δημοδιδάσκαλοι, οἱ γραμματισταί, ξεφτέρια ἀτίμητα καὶ παλληκάρια τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φωτιᾶς, οἱ ἀγροφύλακες κλπ. ἐπιστήσαντες τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὰς ἐκ Βορρᾶ κατερχομένας ἀκρίδας καὶ κατασυντρίψαντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν παρέδωσαν ἡμῖν τὴν Μυγδοῖαν καθαρὰν καὶ πάλιν, ὅπως ἦτο καθαρὰ καὶ Ἑλληνική.

Κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν τοῦ 1821 δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος καὶ ἀπαθὴς ὁ Λαγκαδᾶς μετὰ τὰ Ἑλληνικώτατα χωρία τοῦ Πλείστου καὶ μεγίστου καταστροφᾶς ὑπέστη εἰς ἀνθρώπους καὶ κτήματα, φονευθέντων καὶ ἐξανδραποδισθέντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πάσης ἡλικίας. Ὁ στρατὸς κατηδάφισε τὴν μεγάλην καὶ ώραίαν ἐκκλησίαν μας, ἐξ ἧς ὁ ἐκ πατρὸς πάππος μου καὶ ὁ Παπποκυριόδεμιρ ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι τρεῖς εἰκόνας ἱστορηθείσας τῷ 1700. Αἱ τρεῖς αὗται εἰκόνας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς κεῖνται ἐν τῇ νύκτῃ Ἐκκλησίᾳ μας. Τὸ μόνον στήριγμα καὶ σωτηρία τότε τῶν Χριστιανῶν, καταδιωκόμενων καὶ ὑβριζομένων καὶ σφαζομένων βυζαντικῶτατα, ἦτο ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν κατέφυγον καὶ χριστιανοὶ τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν καὶ τότε μᾶς ἔσωζε τὸ τῆς θαλάσσης κράτος, τὰ καράβια μας μεταφέροντα τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν νῆσον Σύρον. Τότε ἐξισλαμίσθησαν καὶ ἔχασαμεν τέσσαρας κωμοπόλεις, Λαχανᾶν, Κλέπε, Γκιρμίτς (Ἐυλόπολιν), Φλαμούρ. Μεγίστην γενναίωψυχίαν καὶ ἡρωισμόν ἔδειξε τότε τὸ Φλαμούρι, τῶν πλείστων προτιμησάντων νὰ ἀποθάνωσιν ἐν τῇ πίστει τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ. Ἄλλ' ἡ ἀπώλεια αὕτη θὰ εἶνε παντοτεινὴ; Οὐχί. Εἰς τὴν συνωμοσίαν τοῦ 1878, ἀρχιερατεύοντος τοῦ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, καὶ προξένου τῆς Ἑλλάδος ὄντος τοῦ εὐφυστάτου καὶ δραστηριωτάτου τῶν ἐν Μακεδονίᾳ προξένων αἰδίου Βατικίου, ἔλαβον μέρος καὶ ἐνεγράφησαν προθυμώτατα ἀπαντες οἱ τοῦ Λαγκαδᾶ καὶ τῶν περίεχωρίων πρίκρτοι. Ἄντεπροσωπεύθησαν δὲ ἐπαρκῶς κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ 1885 καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον ἀτυχῆ ἡμῶν πόλεμον οἱ Μυγδονεῖς, καθ' ὃν πολλοὶ διεκρίθησαν.

Ποικίλως συνδεόμεθα μετὰ τῆς Θεσσαλονίκης. Αἱ πρὸς αὐτὴν σχέσεις μας εἶνε οἶαι τῆς μητρὸς πρὸς θυγατέρας. Ὁ Λαγκαδᾶς καὶ τὰ περίξ χωρία εἶνε τὰ προάστεια τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἰς τὰ σχολεῖά μας ἔχομεν καὶ ἐφαρμόζομεν τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀστικῆς Σχολῆς τῆς Μητροπόλεως μας.

Κατ' Ἀγούστον 1908.

ΗΛΙΑΣ Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, δ. φ.

Σ ΤΟΝ ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΡΜΑΚΗΝ (ἰδὲ σελ. 63)

Ὅποιο τραγοῦδι κι' ἂν σοῦ εἰπῶ θάνε μικρὸ γιὰ σένα.
Σὲ τραγουδοῦνε τὰ βουνά, ποῦ τᾶχει ποτισμένα
Τὸ δάκρυ τὸ Ἑλληνικὸ, τὸ αἷμα τὸ δικό Σου,
Καὶ ἡ πατρίδα ποῦ πλεξε τὸ φωτοστέφανό Σου!

Σὲ τραγουδοῦν τὰ ἔλατα καὶ τὰ ἕψηλά πλατάνια,
Σὲ τραγουδοῦν ἡ ρεμματιές, ἡ ράχες, τὰ ρουμάνια
Ἡ βρύσες νανορίζουνε τὸν ὕπνο τὸν βαθύ Σου
Κ' οἱ κόσμοι θὰ ζηλεύουνε τὴ δόξα, τὴν τιμὴ Σου!

Γιὰ τὴν πατρίδα πέθανες, λεβέντη, τιμημένος,
Ὡμορφος καὶ περήφανος γαμβρός στεφανωμένος
Μὲ τὸ στεφάνι τῆς τιμῆς, γιὰ νυφικὸ στεφάνι,
Ποῦ ὁ χρόνος δὲν θὰ δυνηθῆ ποτὲ νὰ τὸ μαράνη!..

Πλέχτε στεφάνια μὲ δξυές, μὲ δάφνες, μὲ πουρνάρια
Τέτοια στεφάνια ἀξίζουνε σὲ τέτοια καλληκάρια...
Ἡ χώρα τ' Ἀλεξάνδρου μας γι' Αὐτὸν βαρεῖα βογκάει,
Καὶ καθ' Ἑλληνικὴ καρδιά γι' Αὐτὸν βαθεῖα πονάει!..

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΣ

